

Arrest

nr. 202 126 van 9 april 2018
in de zaak RvV XX / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 23 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2017 wordt een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 juni 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard, voor wat betreft de aangevoerde aandoeningen van verzoeksters

minderjarig kind. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest nr. 202 124 van 9 april 2018.

1.3. Eveneens op 2 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 25 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De mevrouw, [...]

+ kind

[...]”

Het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de stalen die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4 de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd 10/01/2017 en betekend 06/02/2017.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 22bis en 24 van de Grondwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 2 van het eerste toegevoegd protocol bij het EVRM, van de formele en materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het billijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Verwerende partij dient een beslissing te nemen proportioneel aan het beoogde doel. het Bevel om het grondgebied te verlaten is geenszins proportioneel aangezien dit een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren bij een terugkeer van de verzoekende partij. De adequate behandeling voor zijn ziekte beeld is niet voorhanden.

4.1.1.

Op datum van 2 juni 2017 (kennisgeving 25 oktober 2017) werd aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13).

Art. 7 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissingen werden afgeleverd, staat er niet aan in de weg dat in elk geval de hogere rechtsnormen dienen te worden gerespecteerd. Dit volgt uit het woord “onverminderd”:

“[...]” Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).” (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissingen te blijken, quod non.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat artikel 3 E.V.R.M. dient te worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing werd op geen enkele manier gemotiveerd op basis van de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij.

Verwerende partij dient in het kader van de beslissing omtrent de regularisatieaanvraag van de tweede verzoekende partij een toetsing van artikel 3 EVRM uit te voeren.

De Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers in een zeer recent arrest dat door de Grote Kamer werd uitgesproken op 13 december 2016 (stuk 10, EHRM, 13 december 2016, t. België) nieuwe dwingende rechtspraak gevestigd, dat een kader schept waaraan een land moet voldoen bij haar toetsing van artikel 3 EVRM in het kader van een uitwijzingsbeslissing van een ernstig zieke persoon.

In de eerste plaats stelt het EHRM dat in concreto (“in practice”) nagegaan moet worden in welke mate de patiënt toegang zal hebben tot voldoende en geschikte gezondheidszorg in zijn land van herkomst. Deze analyse dient te gebeuren op individueel niveau:

“Real Rather Than Theoretical Access to “Sufficient” and “Appropriate” Care

“In our third party intervention we proposed that the risk assessment should consider the adequacy of the medical care available in the receiving state and the person’s actual access to such care. The question, we argued, is not just whether adequate treatment is generally available but, crucially, whether the available treatment would in reality be accessible to the person concerned. The applicant argued that the alleged Article 3 violation should be examined “in concreto,” taking into consideration, among other things, “the accessibility of treatment in the country of destination” (§ 139).”

“The Grand Chamber seizes the occasion to meticulously set out a range of procedural duties for the domestic authorities in the ECHR state parties. All these duties point in one clear direction: a more rigorous assessment of the risk as required by the absolute nature of the Article 3 prohibition (Saadi v. Italy § 128). In assessing the alleged risk of ill-treatment, the domestic authorities should verify whether the care available in the receiving state is “sufficient and appropriate in practice for the treatment of the applicant’s illness so as to prevent him or her being exposed to treatment contrary to Article 3” (§ 189, emphasis added). The domestic authorities should also consider “the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State” (§ 190, emphasis added). Referring to existing case law, the Court points to several factors to be taken into account: “cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care” (§ 190).”(stuk 11, Strasbourg observers, Paposhvili v. Belgium: Memorable Grand Chamber Judgment Reshapes Article 3 Case Law on Expulsion of Seriously Ill Persons, 15 december 2016, te consulteren via: <https://strasbourgobservers.com/2016/12/15/paposhvili-v-belgium-memorable-grand-chamber-judgment-reshapes-article-3-case-law-on-expulsion-of-seriously-ill-persons/>, [...], analyse van stuk 10)

Tweede verzoekende partij zelf is ernstig ziek en ook de vader van tweede verzoekende partij is ernstig ziek. Toegang tot de medische gezondheidszorg in Congo kan niet gegarandeerd worden.

Tweede verzoekende partij lijdt aan het Syndroom van Down en heeft ook een open ductus Botalli. Dit werd door Dr. D. geattesteerd:

“Medische voorgeschiedenis:

Trisomie 21 = Downsyndroom

Neonataal intensieve zorgen wegens respiratoir falen na urgente keizersnede

Hartafwijking: open ductus van Botall

Oogafwijking: esotropie linker oog (sinds 2016)

Diagnose:

Downsyndroom: systematische opvolging noodzakelijk wegens ontwikkelingsvertraging en risico op complicaties met name coeliakie, leukemie, hypothyroidie.

Open ductus van Botall: afgenomen volumebelasting voor het hart, afwachtende houding.

Actuele behandeling:

Occlusietherapie rechter oog 2d/7 sinds april 2017

Levenslang

Wat zouden de gevolgen zijn als de behandeling wordt stopgezet?

Meer uitgesproken psychomotore ontwikkelingsvertraging bij niet systematische opvolging en eventuele bijsturing, verhoogde mortaliteit bij niet tijdig detecteren complicaties zoals leukemie

Evolutie en prognose:

Down syndroom: geen curatieve behandeling = ondersteuning voor natuurlijk verloop

Open ductus Botall: conservatieve opvolging

Specifieke noden?

Gezien Downsyndroom: levenslang mantelzorg. Onvoldoende mentale capaciteit o.a. voor zelfstandig wonen." (Stuk 7, medische getuigschrift, opgesteld door Dr. W.D. van 16 november 2017).

Ook de vader van tweede verzoekende partij heeft te kampen met een zwakziektebeeld. Hij heeft onder meer last van Diabetes type II en van het obstructief slaapapneusyndroom. Dit werd door Dr. L. bevestigd in een medisch getuigschrift.

"De graad van de ernst van de aandoening:

1) Astma : mild

2) OSAS : zeer ernstig

OSAS: chronisch

Wat zouden de gevolgen zijn en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

1)Detoriate astma, met escalaties

2)Molentie, verslechteren van de rijvaardigheid , op lange termijn verhoging van cardiovasculair risico

Evolutie en prognose van de aandoeningen

1)geen mits follow-up en medicatie

2)geen mits follow up en CPAP"

(Stuk 6, Medisch getuigschrift van 13 november 2017 van Dr. Lebbe, verzoekende partijen zetten vet)

De gezondheidssituatie van tweede verzoekende partij en van zijn vader is precair. Een adequate opvolging en behandeling is noodzakelijk.

Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel.

De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Congo. De toegang tot de algemene gezondheidszorg in Congo is echter niet evident. Dit getuigt volgende objectieve informatie die aantoont dat het voor verzoekende partijen onmogelijk is om aldaar de medische hulp te krijgen.

Bij terugkeer naar Congo zal de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij worden aangetast. Dit vormt echter een schending van artikel 3 EVRM. Medische behandeling en follow-up onderzoeken zijn niet beschikbaar of toegankelijk in het land van herkomst. De situatie van de gezondheidszorg in Congo is erg penibel.

« Santé – Le manque d'accès aux soins de santé est un problème majeur qui contribue à la propagation de maladies et à la généralisation de hauts taux de mortalité liés à des maladies pourtant courantes et curables. Parmi les problèmes entraînant une limitation de l'accès à des soins adaptés, on peut citer, les déplacements de population, la très mauvaise qualité des services médicaux, l'éloignement de certaines zones et le manque de moyens financiers pour payer les traitements. La Commission européenne s'engage à fournir un 'paquet santé' intégré, aux Congolais les plus vulnérables, affectés par le conflit et les déplacements. Cela comprend aussi l'organisation d'un soutien pour les victimes de violences sexuelles. En outre, la Commission finance un mécanisme de réponse rapide pour les urgences médicales, comme les épidémies. »

(Stuk 4 Commission Européenne, République Diplomatique du Congo, fiche-Info Echo, p. 3 te consulteren via : http://ec.europa.eu/echo/files/aid/countries/factsheets/drc_fr.pdf, [...])

Het groeiende gebrek aan gekwalificeerd personeel is opmerkelijk. Momenteel heeft Congo slechts 5967 artsen voor een totale bevolking van meer dan 70 miljoen:

« En outre, les RH pour la santé s'avèrent un problème sérieux pour le secteur dans son ensemble : une baisse de la qualité professionnelle, la floraison des établissements scolaires et universitaires offrant un enseignement médical au rabais, peu de personnel qualifié. La fuite des médecins qualifiés vers l'extérieur du pays en quête de conditions de travail et de vie meilleures touche des centaines de médecins congolais qui vont faire carrière dans les formations sanitaires Sud-africaine. La DRH du

Ministère de la Santé donne pour la RDC un effectif de 5967 médecins pour une population de 70 millions d'habitants. Ce qui revient à 1 médecin pour 11731 habitants.

La corruption occasionne l'absence de mesures coercitive en matière de fixation des prix. À cela vient se greffer l'absence ou l'inadéquation des textes réglementant le secteur. Dans un contexte de climat des affaires délétère, la dynamique privée est fortement contrainte.

Le système de santé Congolais est agonissant ; parallèlement à l'établissement d'un climat des affaires sain, à la réduction de la corruption, et à la baisse des droits de douanes sur les consommables médicaux, il est plus qu'essentiel d'améliorer en amont la formation des établissements d'enseignement médical et, en aval, la mise en place d'un système cohérent d'assurance maladie sinon de mutuelles de santé, ces dernières étant jusqu'ici empêchées d'émerger par un cadre légal délétère, favorisant au surplus pauvreté (et donc une demande solvable faible et instable) et escroqueries. Seules ces réformes permettront l'accessibilité d'un grand nombre aux services de santé. » (Stuk 5, Contrepoints, Kambamba Darly, économiste à l'Université de Kinshasa, La santé à l'agonie en République démocratique du Congo, 3 septembre 2012, te consulteren via : <https://www.contrepoints.org/2012/09/03/96095-la-sante-a-lagonie-10en-republique-democratique-du-congo>, [...])

Het feit dat de volksgezondheid in Congo ernstig onder gefinancierd is, heeft natuurlijk de problematische situatie in de gezondheidszorg uitgelokt:

La RDC consacre 9 % de son budget à la santé, au 43ème rang sur 45 pays africains.¹² Ses dépenses de santé ont reculé de 9,2 % du Produit intérieur brut en 2009 à 5,6 % en 2012. ¹³ Pour mémoire, 15 % du budget national pour la santé est l'objectif fixé en 2001 à Abuja par 44 chefs d'États africains : 24 de ces pays y consacrent alors moins de US\$ 20.- par habitant et par an. En 2010, la RDC reste dans cette tranche la plus basse, année où son ministère de la santé constate : « À cause du désengagement progressif de l'État dans le financement du système de santé et du manque de régulation et de contrôle de la gestion, il s'est créé au fil des années un système de taxation informelle et inéquitable, [...] essentiellement alimenté par la contribution des malades, aggravant ainsi l'appauvrissement des ménages. »

Le paiement direct par les ménages de 40 % des dépenses de santé ¹⁵ a fait baisser le taux d'utilisation des services curatifs d'une fois par personne tous les 20 mois dans les années 1980 (0,60 contact/an) à une visite tous les sept ans de 1990 à 2010 (0,15 contact/an). ¹⁶ « Ce mode de paiement entraîne l'exclusion de près de 75 % des usagers des services de santé à cause de la pauvreté » affirment des experts en 2012 à Kinshasa.¹⁷ L'hôpital (44 %), les médicaments (32 %) et les soins ambulatoires (14 %) forment les postes de dépenses les plus élevés. ¹⁸ De fait, le ministère de la Santé relève que : ¹⁹ □ 40 % des malades pratiquent l'automédication ; □ 30 % fréquentent un centre de santé public ou confessionnel ; □ 21 % ne reçoivent aucun traitement ; □ 9 % consultent un guérisseur traditionnel.

(Stuk 3, ODM, Focus RD Congo, Le système sanitaire à Kinshasa : médicaments et soins de VIH-sida, de l'hypertension artérielle, du diabète de type II et des troubles mentaux, 3 december 2014, te consulteren via <https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/internationales/herkunftslander/afrika/cod/COD-med-lage-f.pdf>, [...])

Vanwege de algemene economische situatie is de toegang tot de ziekteverzekering beperkt. Slechts 0,7 procent van de bevolking is aangesloten bij de mutualiteit. Bovendien hebben diensten die een toegang naar de ziekenfondsen creëren, een zeer slechte standaard :

« Selon le ministère de la Santé, le prix des consultations a un effet dissuasif quantifiable sur leur fréquentation.²⁰ En outre, deux patients sur trois renoncent aux services de santé en RDC car ils « ne sont pas disponibles ou de mauvaise qualité » ou « faute de moyens d'y accéder » selon l'Organisation mondiale de la santé (OMS). ²¹ À Kinshasa, pour plus d'une femme sur deux (53 %) « un problème important » est de trouver de l'argent pour être soignée. Pour 23 %, la distance ou prendre un moyen de transport l'est aussi, selon une enquête de 2007, ²² confirmée en 2011 dans des quartiers défavorisés.²³ Selon le ministère de l'urbanisme, 82 % des ménages de Kinshasa sont exclus des mécanismes de financements formels. En cas de gros problème de santé, quatre ménages sur cinq ne peuvent pas recourir à un emprunt bancaire.

(...)

« L'absence de mécanismes de partage de risque » est ainsi l'un des « problèmes prioritaires » de santé publique en RDC, selon le ministère compétent. ³¹ Comparée au revenu par habitant, une assurance maladie à un dollar par jour et par personne, telle qu'en propose une régie publique, est jugée « très chère » par le ministère de la prévoyance sociale. ³² Lancée en 2012, la Mutualité neutre de Kinshasa, qui proposait à la diaspora une police à US\$ 0,78 par jour pour des parents restés en RDC, a cessé d'exister en 2014.³³ Une micro-assurance de santé réservée aux agents de l'État affirme cependant pouvoir assurer 8,4 millions de personnes d'ici fin 2014 dans onze provinces, dont Kinshasa,

soit 12 % des habitants du pays, pour US\$ 0,33 par jour par famille de six personnes au plus. 34 Les mutuelles de santé à but non-lucratif couvrent en fait 0,7 % de la population, affirment des experts belges en 2013. Selon eux, à Kinshasa, une cotisation revient en moyenne à US\$ 0,14 par personne et par jour. 35 Cependant « le très faible pouvoir d'achat de la grande majorité des Congolais aujourd'hui, et les multiples besoins auxquels ils font face, sont des obstacles importants à l'adhésion à une micro-assurance santé » estime en 2014 le Bureau international du travail.

(Stuk 3, ODM, Focus RD Congo, Le système sanitaire à Kinshasa : médicaments et soins de VIH-sida, de l'hypertension artérielle, du diabète de type II et des troubles mentaux, 3 december 2014 te consulteren via :

<https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/internationales/herkunftslander/afrika/cod/COD-med-lage-f.pdf>, [...])

Voor diegene die toegang hebben tot de gezondheidszorg is de kwaliteit beneden alle pijl. Bijvoorbeeld op het niveau van medicatie, zijn er vele geneesmiddelen niet beschikbaar of van een zeer slechte kwaliteit:

« Les données fiables sur les produits de santé sont « un maillon faible » du système national d'information sanitaire, indique un projet du gouvernement français en RDC. 37 On relève toutefois de source ministérielle congolaise que : □ 65,4 % des médicaments génériques essentiels sont disponibles dans le privé, « qui comble le vide laissé par le secteur public », et 48,5 % dans le confessionnel □ leur approvisionnement n'est pas garanti dans les formations sanitaires publiques ; 39 □ d'une « extrême complexité », l'approvisionnement en médicaments « fragilise l'efficacité du système » et « crée de fortes disparités » dans l'accès aux produits. 40 Le marché des médicaments dépend à 90 % d'importateurs privés, dont : 41 □ « la plupart » travaillent hors des règles de bonnes pratiques pharmaceutiques ; □ leurs médicaments sont de qualité « douteuse » ; □ les laboratoires [gouvernementaux] supposés les contrôler sont sous-équipés ; □ 10 % des produits proviennent de l'industrie locale, qui n'est souvent pas aux normes. À Kinshasa, le fabricant Mohak est ainsi fermé en 2013 suite à des défaillances, rapporte l'Office congolais de contrôle (OCC). 42 De plus, dans un contexte où l'automédication joue un rôle important, « entre 40 et 45 % des médicaments vendus sont des faux », relate l'OCC. 43 Par ailleurs, plus de 5 000 pharmacies de la capitale n'ont ni permis, ni pharmacien diplômé 44 (photo 1). À Kinshasa, un pharmacien diplômé sert 42 662 habitants. Une formation « insuffisante » des pharmaciens est l'une des causes de « prescriptions irrationnelles ». 45 En 2014, le ministère compétent entend ainsi réformer le curriculum de la Faculté des sciences pharmaceutiques de Kinshasa pour « contribuer à l'assainissement du secteur pharmaceutique afin de rendre accessibles les médicaments de qualité aux populations ». À cette occasion, le représentant de l'OMS en RDC estime que « la pénurie de personnels pharmaceutiques compétents, leur répartition inéquitable et les prestations de services par un personnel non autorisé sont autant de facteurs négatifs qui pèsent sérieusement sur la qualité des soins de santé ».

(Stuk 3, ODM, Focus RD Congo, Le système sanitaire à Kinshasa : médicaments et soins de VIH-sida, de l'hypertension artérielle, du diabète de type II et des troubles mentaux, 3 december 2014 te consulteren via :

<https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/internationales/herkunftslander/afrika/cod/COD-med-lage-f.pdf>, [...])

Sur la santé publique à Kinshasa (5 106 administratifs, 4 733 infirmiers et 862 médecins pour 7,9 millions d'habitants en 2007), une étude belge de 2008 pose le diagnostic suivant : 53 □ Ressources humaines : effectifs instables, trop de personnel d'appoint, mauvaise répartition des spécialistes, sous-qualification des cadres moyens, trop de diplômés ; □ Carte sanitaire : plusieurs ZS sans HGR, prolifération des centres privés sans respect des normes et règlements, dégradation des structures publiques ; □ Financement : pas de subvention de l'État, financements non-maîtrisés par les partenaires et intervenants, ingérence du niveau central dans la gestion en aval ; □ Médicaments : prolifération des dépôts de médicaments, vente illicite de produits, multiples canaux d'importation incontrôlés.

(Stuk 3, ODM, Focus RD Congo, Le système sanitaire à Kinshasa : médicaments et soins de VIH-sida, de l'hypertension artérielle, du diabète de type II et des troubles mentaux, 3 december 2014, p10 te consulteren via :

<https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/internationales/herkunftslander/afrika/cod/COD-med-lage-f.pdf>, verzoekende partijen zetten vet)

De verzoekende partijen naar hun land van herkomst terugsturen om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen voor zichzelf en zijn vader te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

Verwerende partij heeft, overeenkomstig de norm die door het EHRM in de zaak Paposhvili t. België werd gesteld onvoldoende in concreto bestudeerd in welke mate de verzoekende partij effectieve toegang zal hebben tot de nodige gezondheidszorg in Kosovo, alvorens over te gaan tot een uitwijzingsbeslissing.

In de tweede plaats stelt het EHRM in de zaak t. België (stuk 10) de plicht voorop dat de lidstaat die een uitwijzingsbeslissing neemt de procedurele plicht heeft om garanties te vragen en te krijgen van de ontvangende staat met betrekking tot de toegang tot de effectieve nodige zorg.

Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned – on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation – the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see Tarakhel, cited 13 above, § 120).(stuk 10, EHRM, 13 december 2016, t. België § 191, [...])

Dit is in casu niet het geval

4.1.4.

De bestreden beslissing faalt naar recht.

Verwerende partij had een correcte afweging moeten maken ten aanzien van artikel 3 EVRM naar aanleiding van deze uitwijzingsbeslissing en dit in overeenstemming met de heersende Europese Rechtspraak.

Ook had verwerende partij, in overeenstemming met artikel 74/13 Vw rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden in deze zaak, wat niet is gebeurd.

Waar verzoekende partij verwerende partij nog net geen schuldig verzuim wil vermijden, betreft het hier op zijn minst een serieuze schending van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.

[...]

Een schending van artikel 8 EVRM vindt plaats. Er dient verder ook rekening gehouden worden met het belang van de kind. Specifiek heeft tweede verzoekende partij een adequate scholing nodig die in het land van herkomst niet kan gegarandeerd worden.

4.2.1.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt eveneens, indien er een beslissing tot verwijdering wordt opgelegd, er eveneens dient rekening gehouden te worden met het belang van het kind en het familie – en gezinsleven.

Uit artikel 7 alsook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissing, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in beslissing zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet gemaakt.

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in het licht van artikel 8 E.V.R.M. naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekeningen gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen zijn perfect geïntegreerd, het minderjarige kind gaat hier naar school (zie hierna), en hebben een uitgebreide vrienden – en kennissenkring.

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden

dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen hebben steeds hun steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partijen blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen in België een duurzaam leven hebben opgebouwd. De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

4.2.2.

Daarnaast dient er overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook steeds rekening gehouden te worden met het belang van de kinderen. Ook deze afweging werd door de verwerende partij in casu niet doorgevoerd.

M. behoeft een specifieke scholing die enkel in België kan worden gegarandeerd (stuk 8) Daarnaast is er nog een ander kind dat in België geboren is nl. J.L.M. op 20 juli 2016 te Brugge. De kinderen hebben bijgevolg nooit een andere cultuur gekend. Ze zijn het volledig eens met de Belgische cultuur.

De bestreden beslissing van 2 juni 2017 (kennisgeving 25 oktober 2017) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 8 E.V.R.M. en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gerealiseerd.

4.2.3.

Artikel 2 van het Toegevoegd Protocol nr. 1 van het E.V.R.M. stelt dat "niemand het recht op onderwijs zal worden ontnomen".

Dit recht wordt eveneens gewaarborgd door artikel 24, § 3 van de Grondwet:

"ieder heeft recht op onderwijs, met eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden. (...)."

Zoals reeds gezegd gaat tweede verzoekende partij hier in België naar school.

De garanties voor een recht op onderwijs, die bovendien in een internationaal wettelijk kader zijn vastgesteld, kunnen niet meer verwezenlijkt worden indien de verzoekende partijen van de ene op de andere dag dient terug te keren naar hun land van herkomst.

Door aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1, bijlage 13) te betekenen zorgt de verwerende partij ervoor dat de tweede verzoekende partij zijn opleiding in België niet meer zal kunnen voltooien.

Dit is in strijd met de beginselen van “recht op onderwijs”, zoals voorzien in artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het toegevoegd protocol nr. 1 van het E.V.R.M.

De houding van de verwerende partij is onverantwoord, en schendt op die manier het billijkheids – en redelijkheidsbeginsel.

De lessen die aan het kind worden gegeven zijn in het Nederlands. Het is onmenselijk om de verzoekende partijen, na hun jarenlang verblijf in België, terug gedwongen te repatriëren naar het land van herkomst.

17

Bovendien heeft tweede verzoekende partij medische problemen. Objectieve informatie toont aan dat er, voor mensen met een medische beperking, discriminatie betreffende toegang tot educatie (stuk 9).

Niet alleen is de mogelijkheid tot studeren in Congo ondermaats, maar ook zou dit tot gevolg hebben dat de kinderen zich niet meer ten volle zou kunnen ontwikkelen. De minderjarige kinderen zouden zich bijgevolg niet meer kunnen voorbereiden op een actief, verantwoordelijk, leven als volwassene in een vrije samenleving. Het gebrekkig onderwijssysteem in Congo zal er voor zorgen dat de tweede verzoekende partij onmogelijk de opleiding in het land van herkomst zal kunnen verderzetten.

Het recht op onderwijs is overeenkomstig artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind een fundamenteel kinderrecht. Artikel 29 van hetzelfde Verdrag waarborgt kwaliteitsvol onderwijs. Dit betekent dat in alle maatregelen en organisatie van het onderwijs het belang van het kind centraal moet staan.

Dergelijke garanties kunnen niet gegeven worden als de verzoekende partijen van de ene dag op de andere dag zou moeten terugkeren naar het land van herkomst.

Ten overvloedige verwijzen de verzoekende partijen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30 september 2008, n° 16846 waarbij de onderbreking van een schooljaar, in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, aanzien werd als een moeilijk ernstig te herstellen nadeel.

“Le Conseil considère que l'interruption d'une année scolaire constitue pour des jeunes en âge d'école un préjudice grave difficilement réparable, particulièrement alors que, comme en l'espèce, leurs résultats scolaires sont bons et que le système éducatif du pays où ils risquent d'être envoyés est différent et dans une langue différente (cf. CE arrêt n° 156.424 du 15 mars 2006 dans l'affaire A. 170.989/26.331).

(stuk 11, arrest CCE 30 september 2008 n° 16846)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat de scholing van de kinderen van de verzoekende partijen door de beslissing van de verwerende partij op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden.”

2.2. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Wel betoogt verzoekster dat verweerder, bij het treffen van de huidige verwijderingsmaatregel, de hogere rechtsnormen dient te respecteren en rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden van de zaak.

2.4. Wat vooreerst de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze wetsbepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen. Uit een raadpleging van het administratief dossier blijkt dat zich hierin een synthesesedocument van 27 april 2017 bevindt, waarin het volgende werd gesteld: “Gezins- en familielevens -> de beslissing geldt voor het ganse gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. gewone sociale relaties vallen niet onder art. 8 EVRM. Kinderen -> een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind niet. het is immers in het belang van het kind dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat het samen met de ouders gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Kinderen jonger dan zes zijn niet schoolplichtig in België.” Aldus blijkt dat verweerder, in overeenstemming met

artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk rekening heeft gehouden met de in laatstgenoemde wetsbepaling vervatte elementen. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, werd aldus het hoger belang van het kind in ogenschouw genomen. Door te stellen dat haar minderjarig kind specifieke scholing behoeft, toont verzoekster niet aan dat dit kind schoolplichtig is. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder in casu een ruimere afweging diende te maken als haar minderjarig kind nog niet schoolplichtig is, minstens laat verzoekster na dit uiteen te zetten. Ook door erop te wijzen dat haar minderjarig kind geen andere cultuur dan de Belgische heeft gekend, toont verzoekster niet in concreto aan waarom het niet in het belang van het minderjarig kind kan worden geacht dat het zijn ouders vervoegt naar hun herkomstland. Het enkele gegeven dat dit kind en de andere minderjarige kinderen van verzoekster waarvan ze gewag maakt in haar verzoekschrift het *“eens zijn met de Belgische cultuur”* zegt niets over hun mogelijkheid om zich tevens met de Congolese cultuur vertrouwd te maken, in het bijzonder gelet op hun nog zeer jonge leeftijd. Specifiek wat betreft de medische situatie van het minderjarig kind, wijst de Raad erop dat op dezelfde datum als huidig bevel om het grondgebied te verlaten tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdeling werd getroffen. In het licht van deze onontvankelijkheidsbeslissing kan niet worden ingezien waarom verweerder bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – die op dezelfde dag geschiedde – nogmaals uitdrukkelijk rekening zou dienen te houden met de gezondheidstoestand van het minderjarig kind. De verwerende partij kan gelet op het voormelde niet beticht worden van het zonder meer opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enigszins rekening te houden met de medische situatie.

2.5. Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog aangaande de gezondheidssituatie van haar minderjarig kind, waarbij zij stelt dat verweerder – rekening houdend met rechtspraak van het EHRM – een concreet onderzoek diende te voeren naar de preciaire gezondheidstoestand van haar minderjarig kind en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Congo. In deze wijst de Raad op het volgende. De eerste verblijfsaanvraag om medische redenen die mede omwille van de gezondheidsproblematiek van haar minderjarig kind werd ingediend, dateert van 6 november 2014 en resulteerde in een ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2015. In het kader van deze ongegrondheidsbeslissing werd op 13 oktober 2015 een medisch advies verstrekt door een arts-adviseur, die oordeelde: *“les certificats médicaux fournis ne permettent pas d'établir que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique vu que les soins médicaux requis existent au pays d'origine. Du point de vue médical nous pouvons conclure que l'affection susmentionnée n'entraîne pas un risque réel de traitement inhumain ou dégradant vu que le traitement est disponible et accessible en Rép.dém. du Congo. D'un point de vue médical il n'y donc pas de contre-indication à un retour au pays d'origine.”* (vrije vertaling : De standaard medische getuigschriften laten niet toe het bestaan van een ziekte vast te stellen die een reëel risico op het leven of de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, aangezien de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Vanuit een medisch oogpunt is er geen tegenindicatie voor een terugkeer naar het herkomstland.) Uit een lezing van voormeld medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat de toegankelijkheid van de medische zorgen in concreto werd onderzocht. Hierbij werd erop gewezen dat:

- economisch zwakkeren zich in Congo kunnen beroepen op *“solidarité traditionnelle”*, onder meer onder de vorm van donaties en familiale steun;
- verzoekster heeft verklaard dat er nog familie in Congo woont, waarbij niets voorligt waaruit zou blijken dat zij geen beroep op hen zouden kunnen doen in geval van een noodzaak hiertoe, zoals zij ook reeds hebben gedaan om de migratie naar België te financieren;
- diverse ziektekostenverzekeringen beschikbaar zijn in Congo, waaronder *“la clinique mutualiste ISIS, la MUSAKI, la MAM, la FNPC”*, evenals meerdere privéverzekeringen;
- verzoekster een beroep kan doen op het *“Bureau Diocésain des Oeuvres Médicales”*, dat op het gehele Congolese grondgebied actief is en gezondheidszorg aan een goede prijs/kwaliteit verschaft;
- verzoekster, evenals haar echtgenoot, niet aantonen dat zij niet in staat zouden zijn een tewerkstelling te vinden in het herkomstland, zodat zij – ook al is het slechts ten dele – mee kunnen instaan voor het financieren van de medische zorgen voor het minderjarig kind.

2.6. Aldus werd reeds een onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Congo, waarbij werd geoordeeld dat deze afdoende is. Indien verzoekster van oordeel was dat de vaststellingen, zoals die werden gemaakt in de ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2015, incorrect of niet afdoende waren, stond het haar vrij hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad. Hierbij kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster hiertoe in gebreke is gebleven, waardoor deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad wijst er verder op dat verweerder, op dezelfde datum als de thans bestreden beslissing, tevens een onontvankelijkheidsbeslissing heeft

getroffen inzake de verblijfsaanvraag om medische redenen van 22 maart 2017, waarbij de medische situatie van haar minderjarig kind werd beoordeeld. In deze onontvankelijkheidsbeslissing – die wel werd aangevochten, doch waarbij het ingestelde beroep bij arrest 202 124 van 9 april 2018 werd verworpen – werd geoordeeld dat geen nieuwe medische elementen voorlagen ten opzichte van de verblijfsaanvraag van 6 november 2014.

2.7. In het licht van deze omstandigheden van de zaak, kan niet worden ingezien waarom verweerder bij het treffen van huidige verwijderingsmaatregel nogmaals een onderzoek zou dienen te voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Congo. Immers heeft op dezelfde datum als huidig bevel om het grondgebied te verlaten een arts-adviseur reeds vastgesteld dat er geen gewijzigde medische situatie voorligt ten opzichte van de gezondheidstoestand, zoals besproken in de ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2015 en waarin werd vastgesteld dat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is en dat geen tegenindicatie voor een terugkeer naar Congo voorhanden is. Van het zonder meer opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enigszins rekening te houden met de medische situatie van het minderjarig kind, is dan ook geen sprake.

2.8. Waar verzoekster de medische problemen van haar minderjarig kind weergeeft, de ernst van de situatie benadrukt en aangeeft dat de toegang tot de algemene gezondheidszorg in Congo allerm minst evident is, herhaalt de Raad dat, in het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2015, reeds werd vastgesteld dat de medische zorgen voor het minderjarig kind wel degelijk beschikbaar en toegankelijk zijn. Indien verzoekster van oordeel was dat de beoordeling gemaakt door de arts-adviseur in laatstgenoemde beslissing incorrect of minstens gebrekkig was, stond het haar, zoals reeds gezegd, vrij hiertegen een beroep in te stellen, quod non in casu. Ook verzoekster draagt in deze een verantwoordelijkheid om beslissingen, waarmee zij zich niet akkoord kan verklaren, aan te vechten. Door een beslissing van verweerder vooreerst definitief in het rechtsverkeer te laten komen en vervolgens, in het kader van een andere beslissing, hier opnieuw op terug te komen, handelt verzoekster niet diligent. Het thans in het verzoekschrift opgenomen betoog aangaande de gebrekkige gezondheidszorg in Congo, diende te worden aangewend om voormelde ongegrondheidsbeslissing aan te vechten. Verzoekster kan het beroep tegen huidig bevel om het grondgebied te verlaten niet aanwenden als een vorm van hoger beroep tegen deze reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige beslissing.

2.9. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze wijst de Raad erop dat het EHRM, inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een hoge drempel hanteert, die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Wat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zijn, werd verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Het EHRM stelde in voormeld arrest dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Overheden dienen hierbij op individuele wijze na te gaan of de gezondheidszorgen die beschikbaar zijn in het herkomstland voldoende en adequaat zijn in de praktijk voor de behandeling van de aandoening van de aanvrager en om te voorkomen dat hij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst moet rekening worden gehouden met de kost van medicatie en behandeling, de aanwezigheid van een sociaal en familiaal netwerk en de afstand die moet worden afgelegd om toegang te hebben tot de benodigde zorg.

2.10. De Raad dient vast te stellen dat verzoeksters betoog aangaande de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen grotendeels is beperkt tot theoretische uiteenzettingen, waarbij zij in gebreke blijft de door haar geciteerde rapporten afdoende te concretiseren op haar eigen zaak. Verzoekster maakt melding van rapporten, die getuigen van de mindere kwaliteit van de medische zorgen en van de vele problemen die zich stellen in verband met de (financiële) toegankelijkheid hiervan, doch blijft in gebreke aan te tonen dat deze algemene verwijzingen naar problemen ook op haar eigen zaak van toepassing zijn. In deze wijst de Raad erop dat in de ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2015 ook geenszins werd voorgehouden als zou de gezondheidszorg in Congo geen

problemen kennen, doch er werden bepaalde concrete elementen aangehaald (zie supra) op basis waarvan werd geoordeeld dat de medische zorgen voor het minderjarig kind voldoende toegankelijk konden worden geacht. Verzoekster, die – het weze nog eens benadrukt – geen beroep instelde tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing, toont niet aan dat zij en haar gezinsleden zouden behoren tot de aangehaalde 21 % van de bevolking die geen behandeling krijgt, dat zij niet kunnen behoren tot de 0,7% van de bevolking die zijn aangesloten bij de mutualiteit, dat zij behoren tot de 53 % van de bevolking die geen geld kan vinden voor de nodige zorgen, noch dat zij behoren tot de 23 % van de bevolking die problemen ondervindt met de verplaatsingen. Het komt wel degelijk aan verzoekster toe om – in het bijzonder wanneer reeds een beoordeling van de medische situatie werd gemaakt door een arts-adviseur – concreet aan te tonen, waarom er in haar geval ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, quod non in casu. Aangezien verzoekster op dat vlak in gebreke blijft, kan zij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder voorafgaandelijk individuele garanties had moeten verkrijgen van het land van herkomst. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de medische situatie van het minderjarig kind M.L.M. op zodanige wijze zou verslechteren, dat een verwijdering alsnog problematisch zou worden, staat het verzoekster vrij een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te initiëren, dan wel de beschikbare beroepsmogelijkheden te benutten tegen een eventuele gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel.

2.11. Gelet op de concrete omstandigheden van de zaak – met name dat reeds een beoordeling werd gemaakt van de medische problematiek van het minderjarig kind, waartegen geen beroep werd ingediend en waarbij op dezelfde datum als huidig bevel om het grondgebied te verlaten tevens een onontvankelijkheidsbeslissing werd getroffen waaruit blijkt dat de medische toestand actueel nog dezelfde is als op het ogenblik van de ten gronde beoordeling ervan, enerzijds, en dat verzoekster in gebreke blijft concrete elementen aan te halen die haar eigen zaak kenmerken en op basis waarvan kan worden gesteld dat het minderjarig kind alsnog geen toegang zou hebben tot de medische zorgen in het herkomstland, anderzijds – toont verzoekster geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. In de mate dat verzoekster nog verwijst naar de medische problematiek van haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat hem een afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Het betoog in hoofde van de echtgenoot zal worden onderzocht in het kader van het beroep ingesteld tegen het aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en kan niet op ontvankelijke wijze in huidig verzoekschrift worden aangehaald.

2.12. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze en met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

2.13. Wat betreft het gezinsleven van verzoekster, wijst de Raad erop dat het gehele gezin op onwettige wijze op het grondgebied verblijft en dat zij allen bevelen om het grondgebied kregen betekend. Van een scheiding van de gezinsleden is derhalve geen sprake. Een schending van het recht op een gezinsleven is derhalve niet aan de orde.

2.14. Wat betreft het aangevoerde privéleven, brengt de Raad in herinnering dat het vooreerst aan verzoekster toekomt het bestaan aan te tonen van een beschermenswaardig privéleven. In deze wijst de Raad erop dat verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij “*perfect geïntegreerd*” is, dat het minderjarig kind hier naar school gaat en dat zij een “*uitgebreide vrienden- en kennissenkring*” heeft. Wat betreft de perfecte integratie en de uitgebreide vrienden- en kennissenkring, kan de Raad enkel opmerken dat verzoekster geen enkel stuk ter illustratie van deze integratie en vriendenkring bijbrengt. Verzoekster kan niet zonder meer poneren een uitgebreid privéleven in België te onderhouden. Het komt haar minstens toe een begin van bewijs dienaangaande te verschaffen, quod non in casu. De Raad merkt hierbij nog op dat het allesbehalve duidelijk is dat verzoekster gedurende een lange periode wettig in België heeft verblijven. Verzoekster heeft immers nooit meer dan een attest van immatriculatie verkregen. Van een gevestigde vreemdeling – van wie kan worden aangenomen dat hij een zeker privéleven heeft uitgebouwd – is derhalve allerminst sprake. In het licht van dit gebrek aan bewijs inzake een uitgebouwd privéleven, kan verzoekster niet verwachten dat verweerder hiermee rekening diende te houden. Wat betreft de scholing van het kind, wijst de Raad er vooreerst op – zoals ook reeds in het synthesesdocument van 27 april 2017 werd gesteld – dat het minderjarig kind nog niet schoolplichtig is.

Waar verzoekster bovendien poneert dat het minderjarig kind enkel in België de gepaste scholing kan verkrijgen, brengt zij geen enkel begin van bewijs aan dat het gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die het kind behoeft niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft het gegeven dat verzoeksters minderjarig kind M.L.M. en de andere minderjarige kinderen waarvan ze gewag maakt in haar verzoekschrift, geen andere cultuur dan de Belgische hebben gekend, wijst de Raad erop dat de kinderen nog zeer jong zijn – met name anderhalf en vier jaar – zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij nog in staat zijn om zich opnieuw aan te passen aan een andere leefomgeving.

2.15. De Raad dient dan ook op te merken dat de door verzoekster, grotendeels ongestaafe, elementen van een privéleven geen zodanig bijzonder feiten of omstandigheden uitmaken dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan. De Raad benadrukt ook dat verzoekster – die nooit meer dan een attest van immatriculatie heeft verkregen – nooit garanties heeft gekregen dat haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kan verwachten dat het mogelijk zou zijn om een in illegaal verblijf opgebouwd privéleven – in zoverre dit reeds kan worden aangenomen – wat zich aandient als een *'fait accompli'*, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Waar verzoekster nog een uitgebreide uiteenzetting aangaande de *"inmenging"* in haar gezins- en privéleven verschaft, herhaalt de Raad dat verzoekster geen gevestigde vreemdeling is. In casu dringt zich geen onderzoek op grond van artikel 8, tweede lid van het EVRM op en is de door verzoekster weergegeven maatstaf – met name dat een uitzetting enkel geoorloofd kan zijn als het gaat op extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze mensen beschermd diende te worden – geenszins van toepassing. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22bis van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.16. Wat betreft het recht op onderwijs, zoals vervat in artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM, artikel 24 van de Grondwet en de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Staten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Staten zijn aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

2.17. Aangezien het recht op onderwijs geen absoluut recht is, zijn beperkingen toegelaten zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. De Raad benadrukt nogmaals dat het minderjarig kind M.L.M. geenszins schoolplichtig is. Verder staat verzoekster haar bewering dat het aangepaste onderwijs enkel in België kan worden verkregen niet met objectieve stukken. In stuk 8 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift en dat een verslag betreft van de school waar M.L.M. school loopt in België kan zulks ook niet gelezen worden. Verzoekster toont dus niet in concreto aan dat het gespecialiseerd onderwijs, dat het minderjarig kind behoeft, niet in het land van herkomst te vinden is. Er wordt ook niet aangetoond dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst het minderjarig kind van verzoekster het recht op onderwijs zou ontnemen. Er wordt evenmin aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst die de voorzetting van elke vorm van onderwijs verhinderen. Zo houdt verzoekster niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van haar minderjarig kind in het land van herkomst onmogelijk maken. Het enkele feit dat het minderjarig kind in België in het Nederlands werd onderwezen, impliceert niet dat het kind geen onderwijs zou kunnen volgen in de één van de (lands)talen van Congo. Zo betoogt verzoekster geenszins dat het minderjarig kind – dat nog zeer jong is en dus hoe dan ook nog een groot aanpassingsvermogen heeft – het Frans, dan wel één van de andere nationale talen van Congo niet machtig zou zijn. Verzoekster betoogt wel dat het onderwijs in Congo gebrekkig is, doch het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen en evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat, indien verzoekster van oordeel is dat haar minderjarig kind om redenen van onderwijs verder op het Belgisch grondgebied moet kunnen vertoeven,

het aan haar toekomt een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarover verweerder zal dienen te oordelen.

2.18. Waar verzoekster aangeeft dat de garanties inzake het verderzetten van de scholing niet kunnen worden verwezenlijkt als zij “*van de ene dag op de andere zouden moeten terugkeren*” en stelt dat een onderbreking van een lopend schooljaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken, benadrukt de Raad nogmaals het gegeven dat het minderjarig kind nog niet schoolplichtig is. Bovendien stelt de Raad vast dat er geen aanwijzingen zijn dat het minderjarig kind een eventueel aangevangen schooljaar niet zou kunnen beëindigen. Op heden is geenszins sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en verzoekster toont niet aan dat zij, desgevallend, geen beroep kan doen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan zij een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel kan indienen, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheid van de schoolgaande kinderen en het afronden van het lopende schooljaar. Een schending van het recht op onderwijs, zoals vervat in de hierboven vermelde verdragsbepalingen, blijkt dan ook niet.

2.19. Vermits geen schending blijkt van een bepaling van het EVRM, kan geen schending worden vastgesteld van artikel 13 van het EVRM.

2.20. Waar verzoekster nog een schending aanvoert van het billijkheidsbeginsel, is dergelijk beginsel de Raad niet bekend. Het is de Raad bovendien ook niet toegestaan billijkheidsoverwegingen te betrekken in zijn wettigheidstoetsing. De aangevoerde schending van de hoorplicht wordt niet nader uitgewerkt evenmin als het geschonden geachte artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.21. Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Samenvatting middel:

Er staat enkel een annulatieberoep open tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze procedure is niet opschortend. Bijgevolg voldoet de huidige procedure niet aan artikel 13 van het EVRM. Tegen de weigeringsbeslissing aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, stuk 1) staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van

rechtsweg schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtsweg opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

De verzoekende partijen herinneren in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het betrof inzake eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partijen mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(EHRM, Josef v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 februari 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Zo ook in huidige zaak: cfr. Arrest nr. 180 174 van 23 december 2016.

Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid

afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Josef v. Belgium*. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Josef v. België*. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloedige verwijst de verzoekende partijen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.

4.2.2.

Tweede verzoekende partij zal ook beroep indienen tegen zijn ongegrond verklaarde regularisatieaanvraag.

De uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft tot gevolg dat de tweede verzoekende partij deze procedures niet kan afwachten.

Dit heeft tot gevolg dat er een uitspraak zal zijn betreffende de procedure terwijl de tweede verzoekende partij al niet meer aanwezig is op het Belgische grondgebied. Men kan zich dan ook de vraag stellen wat de waarde is in de praktijk van een beroepsprocedure als de tweede verzoekende partij op dat moment, bij een beslissing, reed het grondgebied heeft verlaten.

De bestreden beslissing houdt dan ook zonder meer een inbreuk op art. 13 EVRM in nu het tot gevolg zal hebben dat tweede verzoekende partij het recht dat hij heeft in het licht van art. 13 EVRM wordt ontnomen.

"Dit zijn de hypothesen waarop waarop ook de artikelen 2 en 3 EVRM betrekking hebben. De verwerende partij moet dus een daadwerkelijk rechtsmiddel garanderen en elk gedrag vermijden dat aan dat recht raakt. De uitzetting van de eiser berooft hem van een normale uitoefening van zijn recht van verdediging en zal, bijna noodzakelijkerwijs, zijn aanvraag zonder voorwerp doen vallen. Het voordeel van art. 9ter Vw. is inderdaad alleen maar toegankelijk voor vreemdelingen die al in België verblijven. Hem zijn verblijf in België ontzeggen zou betekenen dat een voorwaarde voor zijn aanvraag vervalt. (Rb. Luik, 1 oktober 2012, T. Vreemd., 2013-1, p. 75)

De bestreden beslissing van verweerster houdt wel degelijk een aantasting in van het recht dat volgt uit artikel 13 EVRM"

2.22. Verzoekster betoogt dat een rechtsmiddel dat openstaat voor personen die een schending van artikel 3 van het EVRM aanklagen, om daadwerkelijk te zijn, dient te voldoen aan drie cumulatieve voorwaarden. Met name moet het van rechtswege schorsend zijn (1), moet het een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken (2) en moet het in praktijk toegankelijk zijn (3). Verzoekster betoogt dat het in casu voor haar beschikbare rechtsmiddel, om in rechte op te komen tegen de verwijderingsmaatregel, niet beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM. De kritiek van

verzoekster heeft aldus geen betrekking op de (on)wettigheid van de bestreden beslissing, doch heeft enkel betrekking op de beroepsprocedure bij de Raad. Het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift komt in deze neer op een kritiek op de wet. De Raad is evenwel niet bevoegd om hiervan kennis te nemen. Dit middel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA